

Комъто се молеше ѿ сердца,
 Да мъ даде претерпѣтъ до конца.
 Молешесе и за родители,
 И невѣстѣ, да не ѿ печали
 Безвременна и напрасна оумрата,
 Но да въ конецъ и они претерпятъ.
 Такъ стый въ дому отеческомъ
 Пребываше ѿ всички невѣдомъ.
 И живеше като нѣщъ и страненъ,
 Той кой беше сынъ единороденъ.
 И господинъ домъ и наследникъ,
 Бѣ пороганъ ѿ рабовъ домашиныхъ,
 Не дній десеть, илъ сто и двѣста,
 Но всецѣлы седамнаестъ лѣта.
 Съ терпѣнїе поживѣ пречудный,
 Войстиннъ като адамантный.
 И кога Господъ толь жестокаго
 Въ терпѣнїи, житїа чуднаго,
 Боячотѣлъ е да го оупокои,
 И на жизнъ вѣчнаа престави,
 Извѣстилъ мъ беше денъ исходный,
 Време и часъ живота послѣдний.
 Зато стый благодаръ Господу,
 И по това самъ рече на слуга,
 Който всегда съ кротостью мъ служеше
 Да хартия съ чернило донесе.